

افغان های ترقی خواه در پی آنند که این دایره جنگسالاری را برای همیشه از میان بردارند.

نویسنده: ملالی جويا، [روزنامه بیست](#) ، ۱۹ اپریل ۲۰۱۰
ترجمه: فریدون رسولی

رهبر افغان ملالی جويا می گوید که کرسی و امریکا روز بروز اعتبار خود را در افغانستان از دست میدهند.

تقریبا هر روز اشغال ناتو در افغانستان جان تعداد زیادی از مردم بی گناه ما را می گیرد. در هر زمان مقامات امنیتی ادعا می کنند که درین حملات شورشیان کشته شده اند و کاملا این را رد کرده و بالمای جنایات خود سرپوش می گذارند. تنها کار یک تعداد از ژورنالیست های دلیر است که گوشه ای از بیرحمی های آنان را بازگو می کنند.

بطور نمونه، بعد از گزارش جیورمی ستارکی خبرنگار تایمز لندن بود که مقامات کشتار وحشیانه ۱۲ فبروری را پذیرفتند که در نتیجه یو زن حامله، یک دختر نوجوان و تعدادی از مردان جوان در یک حمله شبانه در خانه ی شان، جایی که آنان مصروف جشن تولد یک طفل شان بودند به قتل رسیدند.

یورش های شبانه، حملات "اشتباهی" هوایی، آتش گشودن بالمای موتر های غیر نظامی در محلات بازرسی- اشغالگران راه های زیادی را برای کشتار مردم افغانستان جستجو می کند. بهانه ها و دروغ ها در مورد این کشتار مانند نمک پاشیدن بالمای زخم های مردم ماست. و جای تعجب نیست که اعتراضات در برابر نیروی های نظامی امریکا اوج می گیرد، مردم افغانستان به اندازه کافی رنج دیده اند.

در هفته های اخیر بحث های زیادی در مورد تهدید حامد کرزی مبنی بر پیوستن با طالبان و اختلافات احتمالی اش با دولت امریکا صورت گرفت. اما برای افغان ها کرزی مدت ها پیش اعتبارش را از دست داده است، مردم ما با تمسخر می گویند کرزی هیچ کاری را بدون مشوره با قصر سفید انجام نمیدهد. هیچ مقدر نمایشات ناسیونالیستی و عوام فریبی های کرزی نمیتوانند این درک مردم را تغییر دهند.

هرکس در افغانستان می داند که کرزی در نتیجه پشتیبانی امریکا و متحدانش در قدرت نصب شد و تا امروز روی حمایت آنها تکیه می کند، رژیم کرزی یک روز هم بدون حمایت آنها دوام آورده نمیتواند. و همچنان افغان ها بخوبی به ماهیت این دولت آلوده به فساد پی برده اند؛ این دولت چیزی جز رنج و بدبختی برای مردم فقیر به ارمغان نیاورده است، در حالیکه جیب های قاچاقبران مواد مخدر، جنگسالاران و مقامات فاسد دولتی را پر کرده می رود.

افغانستان قبلا نیز رهبران دست نشانده داشته است، حکمروایانی که پاسبان منافع اشغالگران خارجی بوده اند؛ چه بریتانیا و چه شوروی. اما کرزی ممکن است که منفور ترین آنها در تاریخ کشور ما باشد؛ او تعدادی از وحشی ترین دشمنان داخلی مردم ما را در قدرت شریک ساخت، جنگسالاران ائتلاف شمال مانند سیاف، داکتر عبدالله، ربانی، محقق، اسماعیل خان، دوستم و دیگران. حتی هردو معاونانش؛ قسیم فهیم و کریم خلیلی جنگسالاران بدنام بنیادگرا هستند. احمد ولی کرزی برادر رئیس جمهور نیز یکی از این آدمکشان در قندهار است که ارتباطش به قاچاق مواد مخدر و CIA وسیعا انتشار یافته است.

کرزی با ابراز تهدید "پیوستن به طالبان" سرخط های خبر را بخود اختصاص داد، اما واقعیت اینجاست که او از هشت سال به اینطرف هیچ مشکل در کار کردن با بنیادگرایان که برادران فکری طالبان ضد زن اند ندارد. در واقعیت او قبلا زمانیکه در دهه نود میلادی یک رهبر کوچک قومی در قندهار بود از طالبان حمایت می کرد و از سال ها بدینسو مصروف مذاکره با رهبران طالبان است تا آنها را شامل دولت مزدور خود سازد. بعضی از آنها در حال حاضر در خدمت این رژیم قرار دارند و دولت امریکا نیز با تقسیم بندی دروغین طالبان به "میانه رو" و "تند رو" این گفتگو ها را تشویق کرده است.

او همچنان در پی جلب همکاری یکی از وحشی ترین جنگسالاران و جنایتکاران یعنی گلبدین حکمتیار است، از رهبران مجاهدین که در کشتار غیرنظامیان شهرت داشته و در حال حاضر در لست تروریستان امریکا قرار دارد. اخیرا کرزی عبدالمهدی ارغندیوال یکی از رهبران حزب اسلامی گلبدین را بحیث وزیر اقتصاد در کابینه خود تعیین کرد. این مذاکرات و اتحاد ها توسط کرزی و دولت امریکا چیزی جدید نیست. از سه دهه بدینسو، دولت امریکا به حمایت از این جنایتکاران پرداخته است؛ حکمتیار، القاعده و بنیادگرایان دیگر در سال های ۱۹۸۰، طالبان در سال های ۱۹۹۰ و حال کرزی و متحدین جنگسالارانش.

افغان های ترقی خواه در پی آنند که این دایره جنگسالاری را برای همیشه از میان بردارند. این خنده دار است که کرزی از امکان رشد یک نیروی "مقاومت ملی" صحبت می کند. او باید بداند که اصلی ترین هدف این جنبش از میان برداشتن رژیم او و حامیان خارجی اش خواهد بود.

مردم ما عمیقا به جان رسیده اند، آنان در ماههای گذشته اعتراضات ضد امریکایی زیادی را برآه انداخته اند، اگر اشتغال ادامه پیدا کند، مقاومت نیز رشد می یابد. بیش از هشت سال اشتغال زندگی را برای مردم تیره و تار ساخته است، و ما از بودن در نقش پیاده در بازی امریکا و ناتو برای کنترل آسیای میانه خسته شده ایم.

ما بیشتر از این قتل مادران حامله، دختران و پسران نوجوان و کشته شدن تعداد بیشمار مردان و زنان افغان را تحمل کرده نمی توانیم. ما بیشتر ازین تحمل پذیرش "حادثات" و "معذرت خواهی ها" را برای کشته شدن هموطنان بی گناه خود نداریم.

ما برای جنبش های ضد جنگ در کشور های عضو ناتو درود می فرستیم. اینجا ما تا آخرین نفس مبارزه خواهیم کرد تا جنگی را متوقف سازیم که افغانستان دوست داشتی ما را به نابودی می کشاند.

{joomplu:31 left}

ملالی جوپا، فعلا ۳۱ ساله، جوان ترین عضو پارلمان در افغانستان بود که در سال ۲۰۰۵ انتخاب شد. اما در ۲۰۰۷ بعلت انتقاد های شدید از جنگسالاران و دیگر ناقضان حقوق بشر در دولت کرزی، عضویتش در پارلمان به حالت تعلیق درآمد. جوپا تا حال از پنج سووقصد جان به سلامت برده و داستان زندگیش را در کتابی به نام "زنی در میان جنگسالاران" با دریک اوکیفی نویسنده کانادایی انتشار داده است. وی این مقاله را در کابل نوشته است.